

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS FÖRLAGS AB

Cirkapris
3 50
inkl 17,65 %
moms

LILL-NISSE

på
**Nord-
polen**

LILL-NISSE
PÅ NORDPOLEN

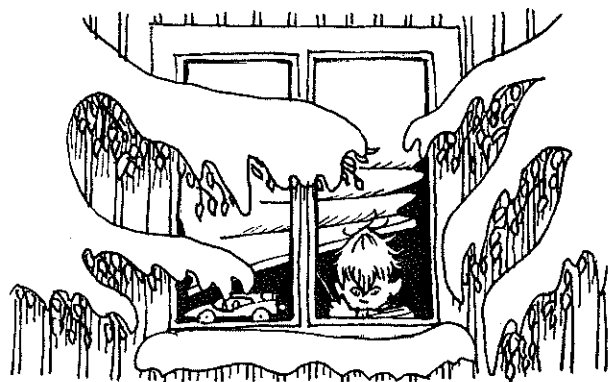
1 2 3 4

LILL-NISSE
på Nordpolen

KARL-AAGE SCHWARTZKOPF berättar
BJÖRN BERG ritar

AHLEN & AKERLUNDS FÖRLAGS AB

När Lill-Nisse drog upp rullgardinen och tittade ut, trodde han knappt sina ögon. Idag var det den första maj och överallt låg det massor av nyfallen snö. På varenda gren låg snön och pöste som en tjock, vit boaorm. Det hade snöat hela natten. Vintern hade kommit tillbaka.

’Jag är trött på snö’, sa Lill-Nisse och satte på sig byxor, ylletröja och storstövlar. ”Kälkar, skidor och skridskor är uppslitna efter den långa

vintern. Vem är det som hittar på allt det här med vinter och kyla? Honom skulle jag allt vilja prata med."

"Det är en gubbe som heter Kung Bore", sa Lill-Nisses pappa. "Kung Bore bor högt uppe på själva Nordpolen och är klädd i tjock päls och har ett långt skägg med rimfrost i. Det är han som skickar vintern på oss. Och han tycks bli starkare för varje år. Vintrarna blir bara längre och längre."

"Då ska jag fara upp och dra den där Kung Bore i skägget", sa Lill-Nisse och drog ner pälsmössan över öronen. "Hur kommer man dit?"

"Det var visst nån som åkte upp dit i ballong", sa pappan. "Men det var länge sen. Och jag tror inte att han kom hem igen."

"Jag ska komma både dit och hem", sa Lill-Nisse och drog dubbla vantar på händerna. "Ballonger finns att köpa i

kiosken och mackor och bullar tar jag i kylskåpet. Hej då på en stund, bli inte oroliga om det dröjer innan jag kommer tillbaka."

"Nädå, vi blir inte oroliga", sa pappan och sjönk med ett småleende in i sin tidning, för den där nordpolsresan trodde han inte ett ögonblick på.

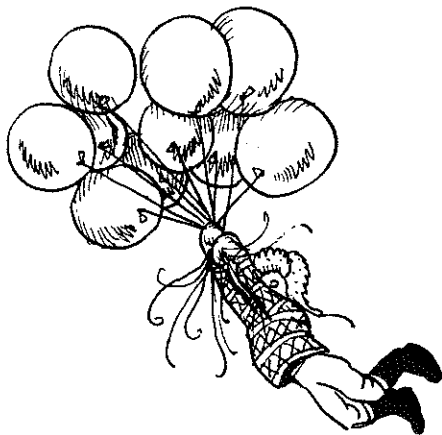
Lill-Nisse gick ner till kiosken och köpte tio röda ballonger. De var fyllda med den där vanliga gasen som ballonger brukar vara fyllda med och de stretade alla tio för att stiga till väders. Lill-Nisse måste hålla sig fast i ett staket för att inte genast ryckas med i den livliga dansen.

"Lugna er", sa han till ballongerna. "Vi kan inte ge oss iväg så länge folk tittar på begriper ni väl. Vi får vänta lite."

Äntligen blev det folktomt framför kiosken och Lill-Nisse släppte taget om

staketet och smackade på ballongerna. Och innan han hunnit så mycket som räkna till två var han högt uppe i luften och innan han hunnit till fyra var han högt ovanför molnen. Rakt åt norr jagade ballongerna iväg — ganska lika ett koppel röda mopsar som fått väderkorn på ett extra läckert köttben långt bortom horisonten.

Timmarna gick och det blev kallare. Lill-Nisse började tycka att det var trå-

kigt att bara hänga i snöret under ballongerna och dessutom frös han om fingrarna.

”Får det lov att va hur långt som helst till den där dumma Nordpolen”, sa han och tog upp en smörgås med prickig korv ur fickan. Korven var frusen och det knastrade när han åt.

Plötsligt tog molnen slut och djupt nere under sig såg han ett oändligt hav av bara is. Isbjörnar promenerade fram och tillbaka där nere och knuffades för att hålla värmen, för trots sina tjocka pälsar såg de ut att frysa.

”Nu kan det inte va långt kvar till Nordpolen”, sa Lill-Nisse och hackade tänder. ”Vänta — vänta bara tills jag får tag i den där Kung Bore, då ska han minsann få veta vad det är han ställer till med.”

Sakta började ballongerna sänka sig. Och långt, långt framme dök en stad

fram, en stad av bara is och med hus av is och gator av is. Och mitt inne i staden reste sig höga pelare av is. Det var egentligen skorstenar, iskorstenar, som reste sig över stora fabriker. Fabriker, som tillverkade vinter, kall, snöig, ruskig vinter. Och i stället för rök så kom det rimfrost ur skorstenarna. Lill-Nisse rös och skakade som en våt hund, när han såg den hemska staden komma närmare.

Ballongerna landade strax utanför staden och det första som Lill-Nisse såg var en stor skylt som det stod *Nordpolen* på. Han var framme.

Försiktigt packade han ihop ballongerna och gömde dem bakom en stor, vit isblomma. Så tog han en smörgås till och hoppade jämfota ett slag för att bli varm efter flygturen. Sedan promenerade han in i staden.

Det var verkligen en kall stad, det knastrade under fötterna och i gathörnen

kändes vinden vass som en osthyvel. Men mest överraskande var mötet med människorna som bodde där. Nordpolsmänniskorna såg faktiskt ut som istappar; de var blå överallt och hade vassa, genomskinliga näsor. Ögonen var kalla och vidöppna men stirrade rakt fram och tycktes hela tiden bara se något som inte fanns utan låg oändligt långt borta.

"Förlåt", sa Lill-Nisse och vände sig till en stor och tjock nordpolstant, "kan tant säga mig var Kung Bore bor?"

Nordpolstanten stannade men såg inte på honom. Hon var klädd i en raggig rimfrostpäls och i pannan hängde en lugg av istappar. Plötsligt öppnade hon munnen och pratade, men Lill-Nisse förstod inte ett enda smack, för orden var frusna och knastrade och gick sönder när de föll ner på gatan.

"Konstigt", sa Lill-Nisse och lyfte artigt på pälsmössan. "En vanlig varmblo-

dig människa måste nog tina upp snacket först, innan man begriper det. Jag skulle förstås ha haft en liten kamin med mej, men man kan ju inte tänka på allt."

Han fortsatte gatan fram och mötte många människor men alla var lika frusna och tycktes inte bry sig ett dugg om honom. Han tyckte mer och mer synd om de vintriga människorna. De verkade vara fångar i sin egen kyla och hade ingenting till övers för andra. De pratade

aldrig med varandra och inte heller log de.

”Egentligen är de här människorna inte så märkvärdiga”, sa sig Lill-Nisse. ”Hemma, där jag bor, finns det folk som faktiskt inte är så olika dem som lever här. Lika kalla och stelbenta.”

Han hade nu kommit fram till den första fabriken, en jättebyggnad med fem höga skorstenar på, där rimfrostens stod som en kvast mot skyn. *Vinterfabrik* stod

det i isbokstäver ovanför ingången och eftersom det inte fanns någon vakt där, så stegade han in.

Fabriken var den största han nånsin hade sett. Överallt arbetade isiga människor vid nånting som liknade stora kylskåp. Ur dem skyfflade de ut ren frost — en sorts blandning mellan snö och dimma, som verkade vara mycket tung och som de öste ner i stora molnsäckar. Så fort en säck var full, knöt de ihop den och satte en adresslapp på den. Sedan föste de in molnsäckarna i någon av skorstenarna och där steg de genast till väders och försvann söderut.

”Jaså, det är på det här sättet som vi får all kylan hemma”, tänkte Lill-Nisse. ”Det här måste jag sätta stopp för, annars får vi aldrig sommar utan får sitta vid badstränderna i päls och leka med badbollar med skridskor på.”

Han hade hunnit se att det stod *Sveri-*

ge på de flesta adresslapparna. Och som avsändare stod det : *Kung Bore, Nord-polen.*

"Jag måste få tag i den där Kung Bore", sa sig Lill-Nisse. "Han kanske är, nån sorts direktör på den här fabriken, men det tycks inte vara lätt att hitta hans kontor."

Att fråga någon av de tusentals arbetarna lönade sig inte, för de brydde sig inte om honom och hade inte tid att svara. Så han gick runt på egen hand och plötsligt stod han framför en väldig isdörr och på den stod det: *Kung Bore — Direktör.*

Först knackade Lill-Nisse lite försiktigt på dörren, så som han hade blivit lärd. Men det hördes ju inte alls, så han satte igång att slå med knutna händer det värsta han orkade. Men inte heller det hjälpte. Först när han sparkade det värsta han orkade, så tårna nästan gick

av, så hördes en tordönsstämma på andra sidan dörren:

— *Stig in!*

Lill-Nisse måste ta i det värsta han orkade för att få upp dörren. Innanför fanns ett stort rum med isväggar. Bakom ett väldigt skrivbord — också det av is — satt en jättestor farbror med långt rimfrostskegg och med en krona av isdiamanter på huvudet. Det var Kung Bore.

"Vad är du för en liten en?" sa han — han talade inte, isspråk som de andra

Nordpolsmänniskorna utan vanligt ljudspråk. "Hur i all världen har du hittat hit?"

"Det var ingen konst alls", sa Lill-Nisse. "Nordpolen kan ju en blind höna hitta. Jag kom hit per ballong. Och så heter jag Lill-Nisse. Det går bra att säga du till mej."

"Tack för det, du Lill-Nisse", sa Kung Bore. "Du kan få säga du till mej också. Fast inte när mitt folk hör det. Dom måste säga Ers Nordpoleliga Höghet till mej. Men nu måste jag veta — varför kommer du hit? Till Nordpolen får egentligen inga andra komma än dom som bor här."

"Jag kommer hit för att dra dej i skägget, Kung Bore", sa Lill-Nisse kavat. "Du skickar alldeles för mycket vinter till oss nere i Sverige. Det är redan första maj och vi har inte fått nån vår än. Sluta upp med dom där dumheterna och låt bli

att tillverka mer vinter. Annars . . ."

"Annars vad . . ." sa Kung Bore, som plötsligt hade blivit alldeles röd i ansiktet. Röd och varm så att rimfrosten började smälta och droppa ur skägget.

"Annars ska jag stoppa alla dina vinterfabriker", sa Lill-Nisse som också hade blivit varm i ansiktet och kände att örsnibbarna blev röda som tuppkammar.

Kung Bore reste sig upp. Det ångade om honom och det stora skrivbordet av is började smälta. Han var så arg att ilskan stod som en kvast av rök ur munnen.

"Nu får det vara nog", röt han. "Ingen har nånsin vågat tala till mej på det där sättet. Ni ska aldrig få nån vår eller sommar mer i Sverige. Jag ska låta mina fabriker tillverka tio gånger så mycket kyla som tidigare. Och du lilla fryskeyckling, dej ska jag sätta i fängelse. I det kallaste av alla isfängelser jag har . . ."

Och så tog han upp en isvisselpipa och

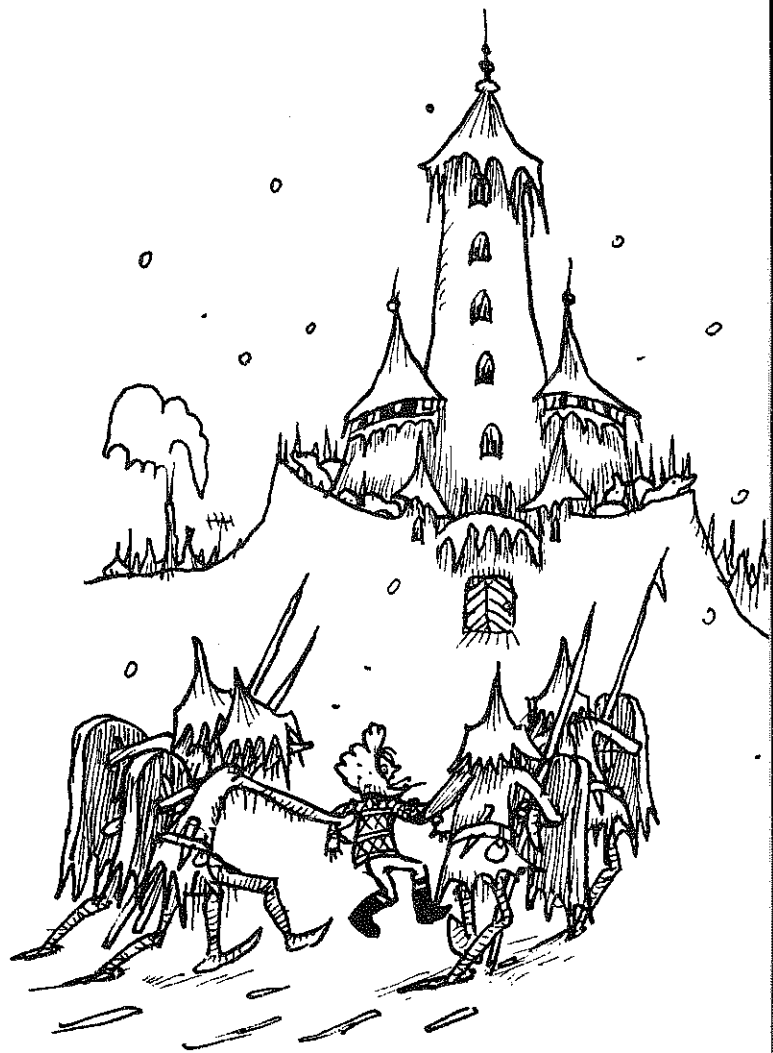
bläste. Och i nästa ögonblick kom fyra issoldater instörtande. De hade spjut av blå is och gröna flak av havsis som sköldar. De ställde sig i givakt framför kungen och slog ihop klackarna så isbitarna sprätte.

"Sätt in den här lymmeln i stora isbergsfängelset!" sa Kung Bore. "Och låt hundra av mina argaste isbjörnar gå vakt utanför."

"Ska ske, Ers Nordpoleliga Höghet!" sa vakterna och tog Lill-Nisse mellan sig.

"Hej då, Ers Nordpoleliga Höghet", sa Lill-Nisse, när han fördes ut. "Det var ju synd att vår pratstund skulle sluta på det här sättet. Hej då!"

Isbergsfängelset var precis lika kallt som namnet angav. Det var som ett högt torn och cellerna, rummen där fångarna satt, var placerade ovanför varandra. I cellen allra högst upp skulle Lill-Nisse sitta.

På vägen dit passerade han alla de andra cellerna. I dem satt folk av alla möjliga slag. Negrer, kineser, indianer, indier, araber och många, många fler. Alla hade de en gång kommit hit för att klaga på den kyla som Kung Bore skickade ner till deras land. Till och med ner till Afrika och Indien skickar Kung Bore ibland kyla. Och som straff för att de klagade hade då Kung Bore satt dem i sitt isbergsfängelse.

De fyra issoldaterna släppte in Lill-Nisse i cellen och låste sedan dörren med dubbla islås. Det var en ganska stor cell. Men gallerna för fönstren bestod av isotappar av allra grövsta sort. Det var nätt och jämnt som Lill-Nisse kunde få ut en hand mellan tapparna.

Nedanför isbergsfängelset gick arga isbjörnar av och an. De morrade och svängde på sina huvuden. Det verkade faktiskt ganska omöjligt att fly.

Lill-Nisse tog upp sin sista smörgås ur fickan och knaprade på den. Han kände sig inget vidare uppåt och undrade om hans pappa och mamma skulle sakna honom och i så fall när. Men samtidigt förstod han att det skulle vara helt omöjligt för mamman och pappan att kunna ta sig ända upp till Nordpolen. Så många leksaksballonger fanns inte i hela världen som skulle orka att bära dom så långt mot norr som hit.

Lill-Nisse satt just och funderade på om han skulle börja gråta eller om han skulle spara tårarna till något annat tillfälle, då han fick se en liten fågel flaxa utanför gallret. Det var en liten flyttfågel, en stare, och den frös alldeles enormt fast den både hade halsduk och hemstic-kade sockor på benen.

Lill-Nisse hade ibland övat sig på att prata fågelspråk. Och starar var särskilt lätta att prata med. De brukade ofta

härma människornas språk och på så sätt kunde man hitta på en blandning mellan människospråk och starkvitter, som både människor och fåglar förstod.

"Hej du", sa Lill-Nisse. "Vad kan en sådan liten pippi göra så här långt norrut?"

"Hu-hu", huttrade staren. "Det här är gräsligt. Det blev fel på min kompass. Jag var på väg in över Sverige, då jag mötte kylan. Vi måste vända allihop, al-

la, alla flyttfåglarna. Men som sagt, det blev ett fel på kompassen så jag råkade flyga norrut i stället för söderut. Det blir aldrig nån vår i år. Så fort jag lagat kompassen ska jag flyga raka vägen tillbaka till Afrika. Hu-hu!"

"Hör du stare, sa Lill-Nisse. "Vill du bli en hjälte? På riktigt alltså?"

"En hjälte", sa staren och krökte näbben så den liknade ett frågetecken. "En hjälte? Vet inte riktigt. Det har aldrig

funnits nån hjälte bland starar förr, åtminstone inte det jag vet. Om man nu blir hjälte — får man något då? Något gott eller . . .”

”Visst”, sa Lill-Nisse. ”Man får en hel stor påse full med fågelfrö. Och så får man en staty. Kanske.”

”En staty? Vad är det för spektakel”, frågade staren och drog halsduken hårdare om sig.

”En staty”, sa Lill-Nisse. ”Det är en stare av sten. Man gör en bild av dej — i sten. Som alla andra starar i hela världen kan titta på.” ”Det där med fågelfrön låter bra”, sa staren. ”Men nån staty bryr jag mej inte om. Sten gillar jag inte. Men vad ska man då göra för att bli en sån där — hjälte?”

”Du ska göra precis så här”, sa Lill-Nisse. ”Du ska genast flyga tillbaka till alla dom andra flyttfåglarna och tala om för dom, att dom meddetssamma ska fly-

ga upp hit till Nordpolen. För här uppe bor en elak kung som heter Kung Bore och det är han som gör att det blir vinter och kallt så att alla fåglar och människor måste frysa. Och så ska du säga till fåglarna att dom ska hacka hål på skorstenarna till fabrikerna, så att Kung Bore inte kan göra vinter på väldigt länge. Kommer du ihåg det?”

”Vi starar har väldigt lätt för att komma ihåg”, sa staren. ”Jag kommer ihåg vartenda ord du har sagt. Jag ska genast flyga tillbaka och hämta alla mina kompisar. Jag tar med några örnar och vråkar också. Dom är visserligen inte flyttfåglar men dom har ruskigt stora och starka näbbar. Och så kan dom befria både dej och alla dom andra fångarna också ur det här fängelset. För här vill ni väl inte sitta?”

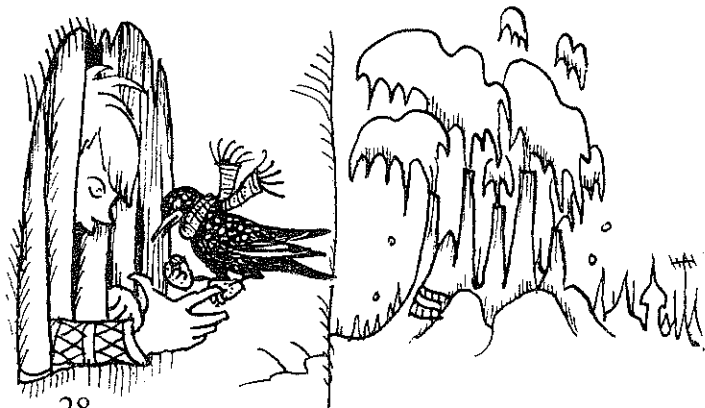
”Inte en minut längre än nödvändigt”, sa Lill-Nisse. ”Men hur har du det med

kompassen? Får jag titta på den.”

Ur en ficka i vingen tog staren fram en kompass. En liten, liten rund kompass inte större än nageln på ett litet lillfinger. Lill-Nisse tittade på den. Så skakade han på den några gånger och plötsligt började den lilla nålen i den, som förut hade suttit fast, att snurra.

”Varsågod!” sa han och lämnade över kompassen till staren. ”Jag har lagat den. Kompassnålen hade fastnat. Nu visar den rätt igen. Nu kan du flyga.”

”Tack!” kvittrade staren, tog kompas-

sen, studerade den noga och flög.

”Mätte den bara hitta rätt”, suckade Lill-Nisse. ”Annars kanske jag måste sitta här ända tills jag blir gammal och får lika långt skägg som Kung Bore. Och då får jag aldrig se pappa och mamma mer, aldrig, aldrig.”

Och så började han gråta, men tårarna frös genast till is och hängde som istappar i ögonlocken. Och då slutade han, för det är inget roligt att ha istappar som hänger framför ögonen. Det är både tungt och gör ont.

Plötsligt gnisslade dörren till hans cell och in stegade Kung Bore i egen hög person. Lill-Nisse blev riktig svag i knävecken. Tänk om kungen hade hört hans samtal med staren.

”Hej, Lill-Nisse”, sa kungen. ”Hur trivs du här i mitt fina fängelse?”

”Dåligt, mycket dåligt”, sa Lill-Nisse. ”Men det är väl heller inte meningen att

man ska trivas i ett fängelse. Eller ska man det?"

"Ha, ha, du är en riktigt lustig liten krabat", sa Kung Bore. "Jag tycker riktigt bra om dej och därför ska du slippa att sitta här längre. Jag har hört att du är fin på att köra lokomotiv. Stämmer det?"

"Stämmer", sa Lill-Nisse. "Jag har ett leksakståg hemma och det är jag fin på att köra. Och så har jag kört ett riktigt tåg också. Men det är längesen."

"Finemang!" sa kungen. "Jag behöver just nu en lokförare, förstår du. Jag har ett tåg här på Nordpolen som kör frost till fabrikena. Och just nu när jag ska skicka iväg tio gånger så mycket kyla som vanligt, så råkar min lokförare bli förkyld. Så nu behöver jag en ny. För några dar bara. Tills den andre blir frisk igen. Och det jobbet tänkte jag du skulle ta."

Först blev Lill-Nisse tvärarg och tänkte säga nej, så fräckt tyckte han kungens erbjudande var. Men så funderade han några sekunder. Nu hade han en chans att stoppa köldtillverkningen. Inte länge kanske, men i alla fall så länge att alla fåglarna skulle få lite lättare att flyga upp till Nordpolen. Om de mötte alltför mycket kyla, så skulle de kanske bli tvungna att vända.

"Okey", sa Lill-Nisse. "Jag tar jobbet. Vad får man betalt."

"Tio jättestora glassar och så en staty av is, som vi reser av dej mitt på stora torget", sa kungen. "Kom nu."

Tåget stod inkört på Nordpolens stora centralstation. Det var naturligtvis av is liksom allt annat — skenor, semaforer och växlar. Lokomotivet var väldigt stort och drevs med kärnis. Det hade tvåhundra öppna lastvagnar, som alla skulle lastas med ren frost.

"Frosten hämtar du vid vintergruvan", sa kungen. "Du kan inte köra fel, skenorna leder dej på rätt spår, ha, ha. När vagnarna är fullastade kör du tillbaka till den stora vinterfabriken. Ja, förresten, jag ska följa med dej på den första turen i egen hög person. Jag älskar att åka lokomotiv. Ja, då kör vi!"

Det var så kallt inne i förarhytten att Nisse först blev aldeles stel och kunde knappt föra ner den stora hävarmen som startar maskineriet. Men kungen, som

var eld och lågor över att få stå i ett lokomotiv, hjälpte honom och snart stänkade de iväg mellan höga isberg och genom blågröna istunnlar. Ibland drog kungen i linan till visslan och det ekade mellan bergen när loket tjöt och isbjörnarna hoppade förskräckt undan från spåret.

Vintergruvan var ett djupt hål och upp ur det kom stora korgar med ren frost. Tusentals iskarlar lastade frosten i vagnarna och Nisse kände hur det blev kallare och kallare i tåget. Han frös så tänderna skallrade, men kungen tycktes bara må bättre och bättre ju kallare det blev. Han skrattade och klappade händer, så hans krona av isdianter åkte långt ner i pannan på honom.

"Vilken barnslig kung", tänkte Lill-Nisse. "Om jag vore kung, så skulle jag vara allvarlig och tänka på att alla skulle ha roligt i stället. Men det vore kanske inte bra det heller, så det är nog bäst att

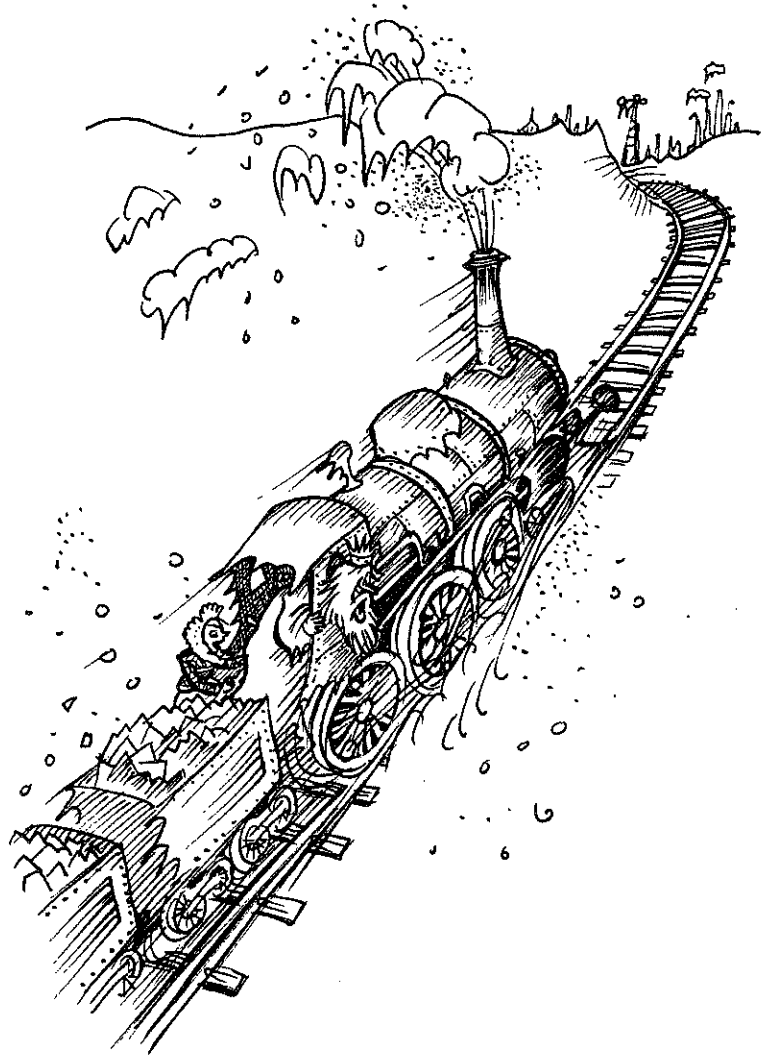
jag inte är kung, utan bara Lill-Nisse.”

”Klart för avgång!” hojtade Kung Bore. ”Nu har vi alla tvåhundra vagnarna lastade ända upp till kanten och lite lite till. Den här kylan kommer att räcka för full vinter i Sverige under hela sommaren. Och lite till.”

Lill-Nisse bet ihop tänderna och startade lokomotivet. Det hade först väldigt svårt att komma igång, för tåget var så tungt. Men snart fick han upp farten och vinden pep om lokomotivets skorsten och hjulen dunkade mot skenorna som en hel hjord av skenande hästar.

”Inte så fort!” skrek Kung Bore genom allt dånet. ”Det kommer snart en kurva på banan och då kan vi spåra ur. Sakta farten!”

Men Lill-Nisse låtsades inte höra. I stället skyfflade han in mer kärnis under pannan och tåget ökade farten ändå mer. Lokomotivet skakade och hoppade, så

kungen slog huvudet i taket på förarhytten. Hans fina krona gick sönder och han fick flera bulor i pannan.

"Bromsa", skrek han. "Bromsa! Jag befäller dej att bromsa!"

"Va — vad är det du skriker", skrek Lill-Nisse. "Jag hör inte för det skakar så förfärligt!"

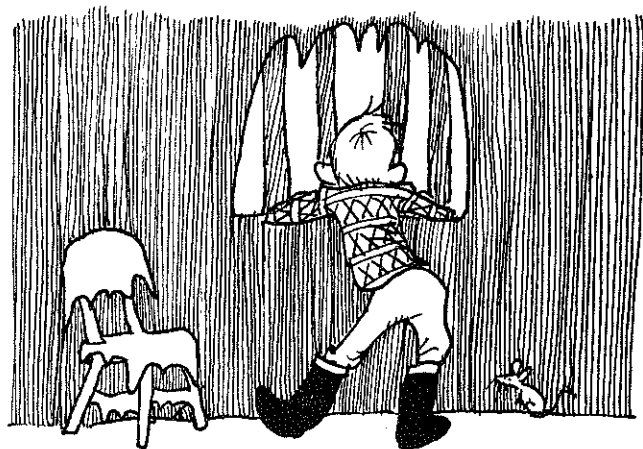
Just då rusade tåget in i kurvan. Lokomotivet krängde så både kungen och Lill-Nisse måste hålla sig fast med båda händerna för att inte kastas ur. Och plötsligt, just mitt i själva kurvan, hopade tåget ur spåret. Plöjde rakt ut i snön och stannade i en förfärlig röra med vagnarna slängda huller om buller.

"Din lilla olycka", skrek Kung Bore och reste sig upp ur snön — han hade trillat ur när lokomotivet välte. "Din lilla olycka. Nu kan vi aldrig få fram den här frosten till vinterfabriken. Du har förstört hela min fina plan. I fängelse ska du och

det genast. Jag ångrar att jag nånsin släppte ut dej därifrån!"

"Gjort är gjort", sa Lill-Nisse och bors-tade snön ur kläderna. Men han såg inte alls skuldmedveten ut. Tvärtom såg han oförskämt glad ut. För *hans* plan hade gått i lås. Och nu fanns det goda möjligheter för att fåglarna skulle kunna komma fram.

Han låstes in i precis samma cell som tidigare. Och nu stod han vid galleret och

tittade mot horisonten. Skulle fåglarna hinna fram i tid? Kung Bore hade nämligen ordnat med ett nytt tåg och höll just som bäst på med att låta reparera järnvägen som hade gått sönder vid urspårningen.

Det skulle inte dröja mer än två timmar innan det nya tåget skulle hämta ny frost till vinterfabriken. Och om inte fåglarna hade hunnit fram då, så skulle hela deras färd kanske misslyckas!

Lill-Nisse tittade på klockan. Det hade gått två timmar nu. Från sitt isiga gallerfönster kunde han se det nya tåget komma frustande. Kungen hade skaffat en ny lokförare och han körde så försiktigt att absolut ingenting kunde hända under färden.

Nu var tåget framme vid fabriken. Lill-Nisse såg hur kungen hoppade ner från lokomotivet och hur han dansade runt av glädje. Och samtidigt kom hund-

ratals arbetare och började lasta ur vagnarna. Lill-Nisse kände hur tårarna steg upp i ögonen och sved som ättika.

"Inte gråta", tänkte han, "inte gråta nu, Lill-Nisse, det blir bara istappar av alltihopa och då ser du sämre. Titta, du ser ju redan mycket sämre förresten. Himlen ser ju alldeles svart ut — det duger inte att gråta på det sättet."

Han hejdade sig plötsligt. Himlen svart? Han gnuggade sig i ögonen. Himlen var fortfarande svart. Och nu såg han att det svarta rörde sig. Det svarta var fåglarna. Miljoner flyttfåglar på väg för att hejda vintern. Miljoner räddare som kom. I elfte timmen, som man säger. I absolut sista minuten. Hela rymden var full av flaxande vingar.

"Hurra!" skrek han ut genom gallret. "Hurra, fåglar. Ni hann. Välkomna!"

Och nu såg han hur fåglarna störtade sig rakt mot alla de höga skorstenarna

som reste sig ovanför vinterfabrikerna. Miljoner vassa näbbar började hacka på isen och en efter en rasade skorstenarna samman. Det skulle dröja mycket länge, innan de skulle kunna skicka iväg några vinterpaket. Kanske ända till den riktiga vintern. Kanske ändå längre.

En liten fågel flaxade plötsligt fram till hans galler. Det var staren.

"Pip på dej, Lill-Nisse", sa den. "Det gick ju vägen som du ser. Tack för att du lagade min kompass. Nu råkar jag aldrig vilse mer."

"Du är en hjälte nu", sa Lill-Nisse. "Påsen med fågelfrö får du så fort jag kommer hem. Men jag måste ut ur fångelset först."

"Det ska vi fixa på momangen", kvitterade staren. "Örnarna och vråkarna har lovat komma hit så fort dom är färdiga med skorstenarna. Dom kommer nu förresten. Och sen kan du hämta dina bal-

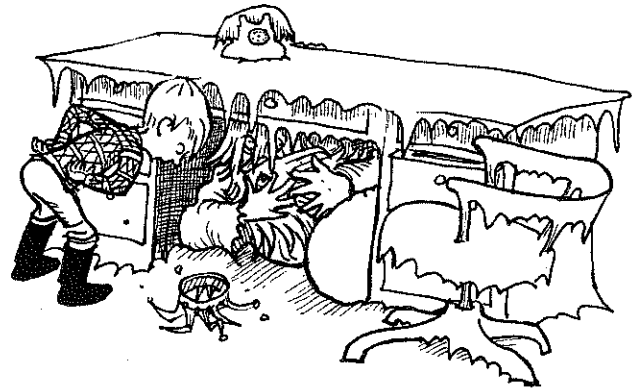
longer och fara hem igen.”

På nytt blev det alldeles mörkt. Luften framför gallret blev svart av örn- och vråkvingar. Näbbar vassa som plåtsaxar gjorde mos av alla gallerna på hela fängelset. Och ut strömmade alla fångarna. Vita, gula, röda, bruna och svarta människor som alla var lika glada att äntligen vara fria.

”Ni kan få lifta hem med mina ballonger”, sa Lill-Nisse. ”Men innan vi far, ska jag tala ett allvarets ord med Kung Bore. Har någon sett var han tog vägen?”

”Han gömde sej på sitt kontor”, sa den lille staren. ”Jag såg nog när han smög in. Han ligger under sitt skrivbord och trycker.”

Med bestämda steg tågade Lill-Nisse bort till fabriken och gick in på kontoret. Och där — längst inne under skrivbordet — låg Kung Bore. Han hade skägget

som en sköld framför ansiktet. Han skämdes.

”Kom fram nu”, sa Lill-Nisse. ”Ligg inte där som en barnunge. Du är ju en kung. En riktig kung. Kom fram!”

”Jag är alls ingen kung längre”, sa Kung Bore med pipig röst. ”Titta, mina fabriker är ju förstörda. Jag blir aldrig någon riktig kung mer.”

”Pyttsan!” sa Lill-Nisse. ”Spela inte apa nu. Du är precis lika mycket kung som förr. Och skorstenarna hinner du bygga upp till nästa vinter. För kom ihåg

– det är på vintrarna du ska vara kung. Men försöker du leka kung på vårar och somrar också – då går det galet. Förstår du det?”

”Ja”, snyftade kungen och torkade bort några blå istårar med skägget. ”Så du menar att jag fortfarande får lov att vara kung? Och att du inte kastar mej i fängelse?”

”Inte så länge du håller dej till reglerna”, sa Lill-Nisse. ”Och väntar med att regera tills din tid kommer. På vintrarna tycker alla om dej. Då är du en riktig kung. Som alla älskar.”

”Ååååh, vad glad jag blir”, sa Kung Bore och omfamnade Lill-Nisse, så rimfrosten stod tät som rök inne i kontoret. Och så skakade han hand med honom och önskade honom en riktigt lycklig resa tillbaka till Sverige.

”Där måste det vara varmt nu”, sa han när han vinkade adjö åt alla de som

hade varit fångar förut. ”För när jag inte skickar dit mer kyla, så kommer våren som ett skott. Lycka till. Vi ses i december. Eller januari. När det är dags igen.”

”Välkommen då”, sa Lill-Nisse och så steg ballongerna till väders och började driva söderut. Och fast i ballongerna hängde alla de andra – hans gula, vita, röda, bruna och svarta kamrater. Alla lika lyckliga över att äntligen få komma hem.

Det var strålande solsken och varmt

när ballongerna sakta dalade ner utanför det hus där Lill-Nisse bodde.

"Välkomna in till mej", sa Lill-Nisse till alla kamraterna. "Ni behöver säkert lite choklad och några smörgåsar innan ni reser vidare till där ni bor. Stig in bara. Mamma och pappa är säkert hemma."

Hans pappa satt och läste tidning, när de kom in.

"Nå, Lill-Nisse, var du nånsin på Nordpolen?" sa han.

"Om jag var", sa Lill-Nisse. "Men nu

har jag talat med Kung Bore. Märks det inte kanske?"

"Jo, faktiskt", sa pappan. "Jag tror att det på en gång har blivit vår ute. Och en massa nya kamrater har du med dej. Säg bara till mamma — hon har säkert väntat på dej."

I detsamma var det något som flaxade mot rutan. En liten stare, ganska trött och ganska hungrig.

"Jo, förresten, pappa", sa Lill-Nisse. "Du har väl inte händelsevis en påse fågelfrö på dej?"

"Nä, inte på mej, men ute i skafferiet finns det säkert", sa pappan och sjönk på nytt ner i sin tidning. Han hade redan glömt det där om Nordpolen och förresten så hade han aldrig en sekund trott på att Lill-Nisse hade varit där.

Men ute i köket, hos mamma, satt Lill-Nisse och hans kamrater och drack massor av choklad och åt massor med

smörgåsar. Och på en särskild stol satt en liten stare och hade en hel stor påse med fågelfrö alldeles för sig själv. För har man lovat en sak, så ska man hålla det. Det höll Lill-Nisse styvt på.

Och ute sken solen varmt och all snö hade smält bort. Men hur det hade gått till – ja, det var det bara några få varelser på hela jorden som visste om. Och de satt just nu runt ett bord och var ganska nöjda med livet.

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS FÖRLAGS AB

Cirkapris
3 50
inkl 17,65 %
moms

LILL-NISSE

på
**Nord-
polen**